

C

ADRIAN VOICU

NEPOVESTITELE TRĂIRI
ALE TEMPLIERILOR
ROMÂNI

Cartea
a II-a

EDITURA ALLFA

XI...

Unde se hotărăște numele unei așezări ce va fi să fie

Pe lungul drum către Dunăre șerpuitor prin Țara Românească,
la aprigele ceasuri ale amiezii

Cum ieșiră din Cazanul Miovenilor, apucară drumul umbrat de fagi ce începea de la Crucea lui Purice, iar dincolo de Târgul lui Oviște, cum trecură de niște câmpuri de japiță, o bălărie caracteristică zonei, dădură de un sat în care călăreau deja de jumătate de ceas și nu-i găseau sfârșitul. După altă bucată de vreme întâlniră un om care mergea agale pe marginea drumului, cu o bocceluță înfiptă-ntr-o săpăligă de lucrat pământul.

— Cum îi zice satului ăstuia, bade? se opri Kremvurșt în dreptul omului.

— Satu' Lung, cavalerie, răspunse omul punându-și mâna streășină la ochi.

— De neînchipuit! râse Berilă.

— Daaa! își dădu omul cu mâna peste fruntea asudată. E așa de lung că nu ajung niciodată la țarina mea, unde am pământul de lucrat.

— Cum așa? se miră Kremvurșt.

— Bordeiul mi-e într-un cap, iar pogonul de-l am e în capu' ălălalt al satului. Mi se face foame pe drum și mă întorc. Ajung acasă, mănânc, apoi, știți cum se spune, fu greu pân' la arătură, după masă dormi o țără, și tot așa, mănânc, mă culc. Mănânc... Orice-aș face, nu apuc să ajung la bucata mea de pământ. Păcat că mergeți în direcție opusă, că poate vă făceați pomană să mă duceți și pe mine acasă.

— Păi, noi mergem chiar înspre ogorul tău, omule, observă Kremvurșt diferența de direcție. Nu vrei să te lăsăm acolo, să te-apuci să lucrezi pământul?

Săteanul se uită la sas, se sprijini în săpăligă și zise:

— Păi nu vezi că mă întorc acasă? Înseamnă că-s obosit de-atâta drum.

— Pe matală, bade, zâmbi Berilă, n-o să te omoare munca, dar drumurile, negreșit.

Râzând, îi urară omului sănătate și-l lăsară în drumurile lui.

Aproape de-nserat, ieșiră din Codrii Vlăsiei și dădură-n apa Dâmboviței să-și adape caii.

— No, d-apăi ce s-aude colo-n vale? îi făcu Pișta atenți pe ceilalți doi cavaleri.

— Bălane, ia de uită-te tu, că ai vederea mai ageră, spuse Berilă mijindu-și ochii în direcția arătată de ungur.

— Gândesc că s-a iscat o bătălie pe o lotcă, așa-mi pare de-acu, spuse Kremvurșt după câteva clipe de privit atent.

— Atunci n-ar strica să vedem mai îndeaproape ce se petrece, hotărî Berilă și în clipa următoare galopau cu toții către locul cu pricina.

— ău! ău! Aolio! Săriți, că mă omoară! striga un munte de om, îmbrăcat cu un cojoc mișos și sfâșiat pe alocuri de la încăierarea cu trei vlăjgani care-i tot cărau băte în cap.

— No, d-apăi nu vă e oarecum, netrebnicilor? sări numaidecât Pișta în mijlocul lor.

Berilă le tăie calea către lotcă, iar Kremvurșt aproape că spulberă doi dintre ei din avântul lui Dizăl. Mai iuți de picior decât se așteptaseră cavalerii, tâlharii lăsară totul și o rupseră la fugă, făcându-și pierdute urmele în Codrii Vlăsiei.

— Cum îți zice, omule? Ești teafăr? îl ridică Berilă pe cel căzut la pământ.

— Na, ia de colea să te întremezi, îi dădu Kremvurșt un burduf cu vin.

— Bucur îmi zice, cavaliere, Bucur Ciobanul. Bunul Dumnezeu v-a adus! se ridică Bucur căutând să-și găsească ritmul respirației. Încă puțin și-mi veneau de hac, nemernicii de pedeliști! continuă el, luând burduful din mâna lui Kremvurșt.

— Pedeliști? se minună sasul.

— Hraaa, bun vin! făcu Bucur, ștergându-se la gură. Da, pedeliști, adică Pirați De Lotcă! lămurii el.

— Ahaaa! se luminează sasul.

— Sunt ca lupii în haită și nu pradă decât la mare depărtare de casă. Se zvonește c-ar avea vatra în Târgul de Floci, la vale, pe Dunăre. Urcă pe râuri și fură satele din împrejurimi. Vin, pradă tot, încarcă degrabă în lotci și toată agoniseala noastră se duce pe apa Dâmboviței, la vale, cât bați din palme.

— Asta nu va mai dura mult, zise Kremvurșt serios. Prădăciunile pedeliștilor au ajuns la urechile lui vodă și de-aia suntem noi aici, să le luăm urma și să-i stârpim.

— Așa să v-ajute bunul Dumnezeu! spuse Bucur. Să mergem dară, să îmbucăm ceva, c-oți fi osteniți de pe drum. Am târla și bordeiul aci, după cotul râului, la margine de codru.

Bucurica, soața ciobanului, se bucură de bucuria lui Bucur că apucase să se-ntoarcă teafăr acasă, dar parcă mai tare se bucura Bucur de bucuria Bucuricii când aceasta i-a luat capul în palme și l-a sărutat cu foc pe cucuiele care mărturiseau lupta pe viață și pe moarte cu pedeliștii.

— Taie un ied de la Pițilica, Bucure! îl îndemnă Bucurica intrând în bordei.

— Nu pot decât dacă-i tai pe amândoi, femeie, zise Bucur. Pițilica, a mai bună dintre caprele mele, în fiecă an îmi fată doi iezi, le explică el cavalerilor strânși afară, în jurul unui ceaun cu fiertură gustos mirositoare. Eh, la iezi, fiecare sugă de la țâța lui. Dacă tai un ied, țâța cealaltă trebe s-o mulg, altminterea se strică țâța caprei și-i păcat. Da' tai o oaie tânără, că miei... făcu el o pauză, scărpinându-se stânjenit pe creștet, n-am acuma.

Tocmai se pregăteau să se ospăteze când caii cavalerilor începură să fornăie și să bată din copite.

— E suflet străin prin preajmă, șopti Berilă punând mâna pe sabie.

Nici n-apucară cavalerii să se ridice, că de după țarcul oilor se auzi un strigăt:

— Bucure, ești? Mă, Bucure, ești, mă?

— Aici sunt vere, aici! îi ieși ciobanul în întâmpinare.

După câteva clipe apăru un om mărunțel, cu ochi scăpărători.

— E văru' Altoi! făcu Bucur prezentările și se duse în bordei să aducă de-ale gurii.

— De unde vii, nene, la ceasuri așa de târzii? fu Kremvurșt curios.

— Din Negrișorii de Vede, cavalerie, răspuse vărul Altoi.

— Ahaaa! făcu Kremvurșt cunoscător. Unde vine asta? re-veni el după două clipiri din ochi.

— Mai dilavale de Voievodatul lui Seneslau, răspuse omul așezându-se lângă foc. N-avusei legătură directă până la Frecăței, așa că luai o căruță de ocazie până la Țepu Ursului și de-acolo venii pe jos, taca-taca, taca-taca, până la târta lu' văru' Bucur, hi-hi! zise omul băgându-și nasul în ceaunul cu fiertură.

Ciobanul reveni cu oaia făcută mocănește, la groapă de cărbuni încinși, și pâine în țăst de pământ galben, luat din albia râului după ploaie, dată cu gălbenuș de ou de dropie și sare zdrobită mărunț, ca pentru oblojit arsurile.

— No, d-apăi ce-i zarva aiasta? se opri Pișta din îmbucac, ciulind urechea către miazăzi.

— Latră câinii-n Târgul Giurgiului, răspuse Bucur.

— Îți trebuie și ție niște câini învățați, Bucure, să te apere de dușmani și de 'oți. Asta până o să viu eu cu ai mei, că așa zisei, cum de s-o face mai cald, cum viu aici, să ne punem pe treabă și chiverniseală, că în părțile noastre nu prea ai ce alege, zise vărul Altoi rupând un coltuc de pâine caldă.

A doua zi, când dimineața abia-și așternuse aburii peste câmp, cavalerii se pregăteau s-o pornească iar la drum.

— Uite, Bucure, zise Berilă, întinzându-i lui Bucur o pungă cu aur, ai aici ceva bănet cu care să te gospodărești tu și cu neamul tău. Vadu-i bun, drumul negustoresc de pește, fier și mironenii nu e departe, pricepere ai, iar dacă ține Dumnezeu cu tine, poți să faci o așezare înfloritoare aici.

Ciobanul rămase cu gura căscată, uitându-se când la aur, când la Berilă.

— Da, dar cum... pentru ce... se bâlbâi omul mirat.

— Să-ți fie bine, Bucure, ție și alor tăi, să creșteți și să vă-nmulțiți! zâmbi valahul.

— No, c-așe zâce la Sfânta Scriptură, râse Pișta.

— Domnul să aibă grijă de voi! le mulțumi Bucur Ciobanul fericit peste poate. O să numesc satul Târgul lui Berilă Vlahul. Sau nu, zise el după un moment de gândire. Târgul Cavalerilor!

— Eu zic să îți dai numele după cum te strigă ai de vin la tine, răsese Berilă. Văzând privirea mirată a ciobanului, valahul continuă: Bucure ești!

— Bucure ești? Bucure-ești! repetă ciobanul.

— No, d-apăi io zăc că sună mai binie fără să behăi, zâmbi Pișta.

— Adică, cum? se miră ciobanul.

— București, adică, răspunse valahul.

— Așa să-i rămâie numele, acuma și-n vecii vecilor, întâri Kremvurșt.

Cavalerii își luară cu greu rămas-bun de la Bucur, după multe strângeri în brațe și pupături pe obraji, dar în cele din urmă porniră în drumul lor.

Drumul prin câmpie a curs lin, fără a se întâmpla cine știe ce. Vîpia fusese înlocuită cu o răcoare binemeritată dată de norii care acoperiseră cerul la puțin timp după ce părăsiseră târta lui Bucur, iar acum, c-o luaseră pe Drumul Peștelui, se simțea din ce în ce mai mult briza dinspre Dunăre, semn că nu mai aveau mult până la întâlnirea cu chinezii.

La câteva leghe după ce ieșiră din Gălbiori, descoperiră piatra făcută de prietenii cu ochii oblici, întocmai cum spusese logofătul Cocoș. În piatră erau săpate patru litere mari, cât un stat de copil de munte:

IMGB

Sub acest înscris, un altul mult mai mic lumina cititorul:

Insula Mare și Galbenă a Brăilei

— Eh, acu-i acu! zâmbi Berilă. Numai bunul Dumnezeu știe ce s-a mai întâmplat pe aici de la ultima noastră trecere, zise el mînându-l pe Logun dincolo de hotarul IMGB-ului.